

Undtagelser samme Dommer, som optager dem, og han optager dem paa sin Maner, saa meget han kan, i den Gænge han tidligere har fulgt. Denne Kontrol har saaledes, naar der ikke foreligger flagrante Overtrædelser, kun meget lidt at betyde. Saa nævnte det ærede Medlem for Københavns 7de Valgfreds, at Anklagede er berettiget til at føre sit Forsvar med alle de Midler, som staar til hans Raadighed. Det kommer an paa, hvorledes man forstaar det. En andet æret Taler sagde, at den Anklagede havde Løgne og Opdigtelsen til sin Raadighed; men stort Mere har han heller ikke. Forholdet er jo nu under kriminelle Forhør det, at den Anklagede baade under Forhøret og under den Smule Procedure, som følger med, ikke har den mindste Myndighed og Raadighed til at føre saa meget som et eneste Vidne til sit Forsvar eller fremføre saa meget som et eneste Bevismiddel eller en eneste Kjendsgjerning til sit Forsvar, det er han komplet affaaet fra. Saa veed jeg rigtignok ikke, hvorledes man kan fremhæve, at den Anklagede har saa store Midler til at forsvare sig til sin Raadighed. Nei, han staar i Virkeligheden ganske forsvarsløs. Bedre kan jeg forstaa de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgfreds (Holch). Han sagde, at Hensigten med Forhør er at udpresse Tilstaaelser, og at Forhør er en Tortur og skal være en Tortur. Det kan ikke være andet end en Tortur, som Intvisten ikke kan udholde, undtagen han har en særdeles ren Fod at staa paa. Se, det er et rent Sprog, det er fuldtommen rigtig, og jeg er ganske enig med det ærede Medlem; men jeg er ikke enig med det ærede Medlem i, at saadan bør det være. Thi enhver Tortur har jo den store Mangel — som man saa godt kender fra Torturens Historie — at den udpresser Tilstaaelser, hvor man vil have det, for at slippe for Torturen. Det er jo det, man tilstatede ved den gamle Tortur med de egentlige Marterredstaber, som vi endnu undertiden kunne se foreviste, at man vilde presse Bedkommende til at sige, hvad han vidste. Men han sagde rigtignok ogsaa mange Gange Ting, som han ikke vidste, men som han kunde mærke, man vilde have, at han skulde sige, blot for at slippe for Torturen, og

saaledes gaar det ogsaa nu med den Tortur vi have, Fængseltorturen og Forhørstorturen. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgfreds har Ret, naar han siger — det tror jeg ogsaa ubetinget — at de Fleste, der bliver stillede under Forhør, ere skyldige. Men der ere ogsaa dem imellem, der ikke ere skyldige, og de have et uafviseligt Krav paa, at Retspleien ser indrettet paa en saadan Maade, at de hverken blive dømt fordi de ikke kunne udholde en saadan Tortur som den, det ærede Medlem talte om, eller fordi man berøver dem ethvert Middel til deres Forsvar. Det ærede Medlem udmalede i temmelig stærke Farver, hvad Følgen vilde blive af et saadant System, som ligger til Grund for det her foreliggende Lovforslag, og som ogsaa ligger til Grund for Kapitel 4 i mit Lovforslag. Men jeg tror, at det ærede Medlems Spaadomssevne i saa Henseende er noget tvivlsom. Det forholder sig nemlig saa, at det Land, hvis Retspleie staar vor allernærmest, nemlig Norge, allerede i en Række af Aar har haft det System, som her er Tale om, at Sagføreren møder under Forhørene, at det er han, som i Reglen staffer Bevislighederne til Stede, og hvem det paaligger at gjøre det, og som kontrollerer Forhøret og Dommerens Virksomhed paa en Maade, som maaste er endnu mere omfattende, end det foreliggende Lovforslag tilstiger. Hvad har nu dette ført til i Norge? Jeg havde nogen Leilighed til sidste Sommer i Norge at tale med nogle Jurister derom, baade med Folk, der vare for Jury, og Folk, der vare imod Jury. Jeg fandt i den Betænkning, som er afgivet af Advokat Bugge og Advokat Stang, og som staar indrykket i deres Rigsdagsstidende der oppe, særdeles stærke Ytringer om, hvorledes man ikke nogen Sinde var kommen saa langt ned mod Intvitionen, som vi her ved Trd. af 13de Oktober 1819. Det staar ogsaa i den Betænkning, som de indgav mod Juryløven, at man ikke i Norge paa nogen Maade er sunket saa dybt i den Henseende som i Danmark, med at det tværtimod i Norge var saaledes, at Sagførerne overværede Forhørene, fremstafte Bevisligheder og i det Hele taget kontrollerede Dommerens Forhørsvirksomhed. Forholdet er jo dette i Norge, som jeg har haft Leilighed til at erkjendige